

med en i Forhold saa ringe Hjælp. Der er sagt, at der behøvedes større Kjendskab til og nøiere Control med saadanne Indretninger, for at Staten skal understøtte dem; jeg troer, at den allerbedste Control ved dem er Resultaterne af deres Virksomhed, og disse have jo dog vist sig at være tilfredsstillende; maaskee man kan ønske denne Control nøiagtigere, maaskee det ogsaa kan være meget hensigtsmæssigt, og det vil jeg ikke bestride, at faae en saadan Indretning knyttet noget nærmere til Staten, omtrent som det er skeet ved Bøglidsminde, og mulig kunne vi vente et Lovforslag derom forelagt; men for Diebliffet er der dog deri ikke nogen Anledning til at unddrage det omhandlede Institut den Understøttelse, som her er Tale om, og som virkelig i og for sig selv er af ringe Omfang. Det troer jeg i alt Fald man til enhver Tid bør erkjende, det skylder man saadanne Indretninger, det skylder man deres Formaal at erkjende, at Staten maa paa en eller anden Maade interessere sig derfor, og jeg troer, at det endog er smukt, at Staten paatrykker disse Indretninger et Slags officielt Præg, at den giver dem Charakteren af, at være fremkomne ved eller dog blive understøttede ved Statens Virksomhed, derved, at den yder et Bidrag til at de kunne holdes ilive, og mere er jo, i Forhold til den Capital, hvormed Institutet ellers arbejder, mere er jo det lille Bidrag, hvorom her er Tale, i Virkeligheden slet ikke; derfor troer jeg ogsaa, at det vilde være meget ubilligt og til Skade for lignende Indretningers Fremme i Fremtiden, om man søgte allerede nu at unddrage det, hvorom her er Tale, den omhandlede Understøttelse.

Tseberning: Det er lykkeligt, at den Sum, hvorom her er Tale, er saa lille, at det derved maa gaae klart frem, at det er om Principet og ikke om Summen, at Finantsudvalget har raadslaet og er kommet til Beslutning, og det er dobbelt lykkeligt, siden vi vide, at, om end Summen bliver nægtet, saa er Institutets Virksomhed ikke sat i den ringeste Fare. Vi kunne altsaa rolig forfølge denne Vej og det anviste Spor, om det nemlig er rigtigt, med Hensyn til Principet, at nægte det forlangte Tilskud. Jeg troer, at det

ærede Medlem, som talte sidst, har paa en vis Maade rørt Bylden paa det samme Sted; han sagde nemlig: vi see daglig den private Gjørenhed blive sat paa nye Prover, og naar Staten trækker sig tilbage fra den, saa vil den let blive trættet; saaledes forstod jeg omtrent Indholdet af hans Ord. Deri er just nu den store Fare, og Grunden til, at Staten skal være vaersom med at træde til og hjælpe. Enhver som faaer en Idee, en Døgniden maaskee, han kræver Bidrag af den private Hjælp-somhed, og den lader sig tiltrække, maaskee noget for letsindigt, idet man ikke husker paa, at der skal Udholbenhed til, at det ikke er vieldelig Jøer, men den fortsatte Virksomhed, hvorpaa det kommer an; man berettiger derved enkelte Mænd til, maaskee af de allerbedste Hensigter undertiden vel ogsaa af personlig Forsængs-lighed, at paalægge Staten en lang Tid en Skat; de skaffe nemlig en Indretning tilvele, som er, hvis Staten ikke træder til, en Døgnindretning, og da kommer man og siger til Staten: Dersom Du ikke bidrager dertil, saa falder det Hele sammen, og det bør ikke skee; thi det Vigtigste for os er, at det har bestaaet i saa og saa mange Aar. Dertil troer jeg ikke, man skal give nogen Understøttelse. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourad) stillede det paa et meget rigtigt Standpunkt; han sagde, lad de private kun vente offentlig Understøttelse i et vist Forhold til, hvad de selv yde; dette er vist en overmaade god Udvei at følge. Skulde det vise sig, at dette Institut med et Formaal, som har saa stor Betydning som det, at bidrage til fordærvede eller uhykkelige Børns Frelse, et Formaal som aldrig bliver gammelt, skulde det vise sig, at Institutet, ved paany at henvende sig til den private Veldædighed, som er en altid levende Gjenstand, ikke fandt den fornødne Understøttelse, saa maatte det enten see besynderligt ud med den Belgjørenhed, som er tilstede, eller ogsaa troer jeg, at vi netop ved et Institut som dette med god Grund vilde komme til at sige: lad os betræde en forstandigere Vej, lad os berøve alle dem, som satte sig i Virksomhed for Sager af denne Art, det Haab, at naar de ikke mere kunne eller ville